

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες συντρομῆς (· δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴν συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

βγάζει λόγο Τούρκικα, Ἑλληνικά, Γαλλικά, γέρνει πότε δῶθε πότε κεῖθε κ' εἶμαι ἀναγκασμένος ἐγὼ καὶ ὁ φίλος του ὁ στρατιώτης νὰ τὸν κρατάμε νὰ μὴν πέσει.

— Je suis officier....

• Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τονὲ διακόπτει, ξεστομίζοντας τὴν ἀθάνατη λέξη τοῦ Καμπρών.

Θυμώνει ὁ Ἀμτῆ, τρικλίζει πάνου στὴν καρέκλα, πολεμάει νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια μας, γυρίζει στὸν ἐργάτη καὶ τοῦ λέει μὲ κομμένες φράσεις ἀπὸ τὸ μεθύσι.

— Ἐσὺ ντὲν εἶσαι Ροῦσσο, ντὲν εἶσαι Γεραικό, εἶσαι Βούλγκαρο, κ' ἐγκώ Je suis officier. Γκὲλ μπουρντά!... λέει σ' ἕναν Τούρκο στρατιώτη καὶ καταφτάνει ἡ ἐπικουρία. Τὸν καλοπιάνουμε, τοῦ λέμε ὅτι τὸν ἀγαπᾶνε οἱ Ρωμιοί, ἔρχεται κι ὁ μπακάλης τοῦ μιλάει Τούρκικα, μὰ τίποτα. Κεφάλι Τούρκικο ἀκούει ἀπὸ λόγια! Τοῦ λέμε νὰ φύγουμε.

— Γιόκ, μᾶς λέει, βίνο, φέρε, βίνο! λέει τοῦ μπακάλη καὶ ρήχνεται στὸ κρασί.

Οἱ ἐργάτες τραγουδᾶνε τὰ κάλαντα.

Ζήτω τοῦ Βασιλέα μας,
τῆς Ὀλγας τῆς ὁραίας μας.
Ζήτω τοῦ Διαδόχου,
τοῦ μεγάλου μας ἀνθρώπου.
Νὰ μεγαλώσῃ μὲ χαρά,
νὰ πάῃ στὴν Ἁγιά Σοφιά,
καὶ ἐκεῖ νὰ μεταλάβῃ
μὲ τοὺς Τούρκους νὰ τὰ βάλλῃ.

Τὸ λένε γιὰ νὰ φουρκίσουνε τὸν Ἀμτῆ· ὁ Ἀμτῆς εἶναι γυρμένος πάνου στὸ τραπέζι καὶ κοιμάται.

— Σωπάτε, βρε παιδιά, λέει ὁ στρατιώτης γιὰτὶ ὄνειρεύεται τῶρα πὼς μπῆκε στὴν Ἀθήνα νικητῆς.

Οἱ ἐργάτες σωπαίνουνε. Ὁ Ἀμτῆς ξακολουθεῖ τὸν ὕπνο του.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΙΜΙΝΗΣΤΟΝ ΗΡΩΑ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟ ΜΑΒΙΔΗ

Ὡψυχὴ ὅπ' ἔγεννήθης
Ἀπ' τοῦ Πλάστη τὴν πνοή
Καὶ τοὺς κόσμους ἐκεῖ ἀρνήθης
Γιὰ τὴν πρόσκαιρὴ ζωή.

Ὅπως εἶσουν ἀγνὴ Θεία
Ἀπ' ἀθάνατη τροφή,
Ὡλὴ διάλεξες κι ὁμοία
Ἐπλάσες καὶ τὴ μορφή

Μέσσι ἔθρευες στὰ στήθι,
Μιὰ ἡρωϊκὴ καρδιά,
Ποῦ ποτὲ δὲν ἐφοβήθη
Τοῦ πολέμου τὴ φωτιά.

Ὅπου τύραννους χτυπιᾶνε
Παλημάρια σὺν θεοῖς,
Κ' ἐκαλοῦσε κεῖ νὰ πάνε
Ἡ Θεὰ Ἐλευθερία.

Πρῶτος τ' ἄρματα φοροῦσες
Πανοπλία τὴ βαρειά,
Καὶ στὰ μέρη κεῖ πετοῦσες
Ποῦ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

Ἐπεσε τ' ἀνδρεῖο σῶμα
Καὶ τὸ αἷμα ἀπ' τὴν πληγή,
Πότισ' ἄγιασε τὸ χῶμα
Τῆς Ἡπείρου κεῖ τὴ γῆ.

Τώρα ἡ Δόξα σὲ προσμένει,
Μὲ στεφάνι φωτεινό,
Ἐκεῖ ἀθάνατο νὰ μένῃ
Ἀφθαρτο, παντοτεινό.

Καὶ τὸ Ἔθνος σου τὴ μνήμη
Θάλλῃ πάντα λατρευτή,
Καὶ αἰώνια θὰ μένῃ
Τοῦ Ἡρώα καὶ Ποιητῆ.

Κέρκυρα

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΥΔΗΣ